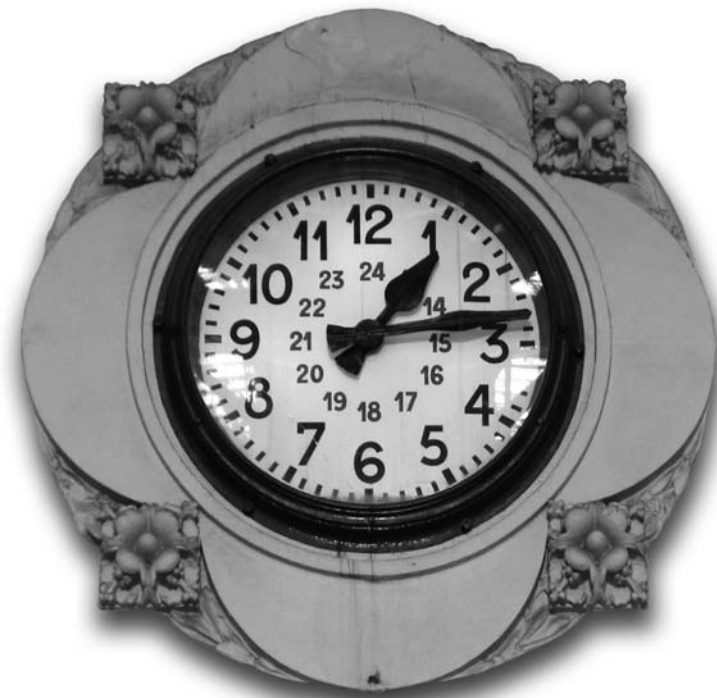

6

Antoni Martí Monterde

L'HOME IMPACIENT

DIARIS 1996-1998

Edicions del Bullent

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
REGIDORIA DE PATRIMONI I RECURSOS CULTURALS

Premis Literaris “Ciutat de València” 2019

Un jurat compost per Giuseppe Grezzi (president), Marta García Pastor (secretària), Antonio Ariño, Núria Cadenes, Joaquina Barba i Ferran Archilés (vocals) acordà concedir el Premi “Josep Vicent Marqués” d’assaig en valencià, dels XXXVII Premis “Ciutat de València”, a l’obra *L’home impacient (Diaris 1996-1998)*, escrita per Antoni Martí Monterde

1a edició: març de 2020

© 2020 Antoni Martí Monterde
CoBERTA de Miquel Mollà

© 2020 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Miquel Ábalos
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-9904-228-2
Dipòsit legal: V-484-2020

La reproducció total o parcial d’aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d’exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l’autorització escrita de l’editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

*La ressemblance ne fait pas tant, un,
comme la difference fait, autre.*
MICHEL E. DE MONTAIGNE

*...coupable d’impatience. Son erreur est de vouloir épuiser l’infini,
de mettre un terme à l’interminable, de ne pas soutenir sans fin le
mouvement même de son erreur. L’impatience est la faute de qui veut
se soustraire à l’absence de temps, la patience est la ruse qui cherche
à maîtriser cette absence de temps en faisant d’elle un autre temps,
autrement mesuré. Mais la vraie patience n’exclut pas l’impatience,
elle en est l’intimité, elle est l’impatience soufferte et endurée sans fin.*
MAURICE BLANCHOT

ÍNDEX

1996	11
1997	109
1998	223

1996

DESEMBALO LA MEVA BIBLIOTECA. Encara no es troba als prestatges; al cap i a la fi, encara no tinc prou prestatges per a col·locar uns llibres que han anat arraconant-se, a causa de la manca d'espai, en caixes, al ritme dels meus diferents instants acadèmics i, sobretot, vitals. La immobilitat ha aplegat les pàgines d'alguns. Contemplar la brutícia sobre una de les caixes, la de poesia, em fa reconèixer que va arribar un moment en què vaig haver de renunciar al meu propòsit de tenir aquests volums sempre a l'abast, si més no, de la mirada. Ara entenc la meva ceguesa. Hi ha una malaltia oftalmològica que consisteix a perdre la capacitat per a esguardar llargues distàncies, espais oberts, en haver estat reclòs massa temps en un horitzó tancat en la proximitat. Anar obrint caixes i retrobar horitzons em fa palesa la claustrofòbia de les meves últimes lectures. No són els llibres, els que han estat tancats, sinó jo.

La necessitat de respirar, la necessitat d'un veritable horitzó m'ha empès a canviar de ciutat, de la mateixa manera que abans m'havia obligat a canviar de biblioteca, i després a substituir-les pels Cafès, si era possible.

Desembalo la meva biblioteca. Encara no l'envolta el tedi entapissat de l'ordre, i els volums que vaig tornant a la llum del

dia, entre un polsim de cartró i paperassa ja van construir el seu propi ordre, aliè als prestatges.

L'ordre de la seva memòria.

Importa poc no saber orientar-se en una ciutat. Perdre's, però, en una ciutat com qui es perd al bosc, requereix aprenentatge. El barri Gòtic de Barcelona m'acull com un record, com l'encaminar pausat pel barri del Carme de València, que havia perdut. La sensació de repetir tots els dies els mateixos itineraris, implacable conseqüència del fet que València, en realitat, no ha crescut com a ciutat d'Estellés ençà, em feia abandonar el costum de l'errabundeig.

Ara, saber que cada façana, per anodina que sigui, m'és absolutament desconeguda, m'empeny a caminar lent i expectant.

Saber-se de memòria uns carrers, una ciutat, acaba accelerant el pas, que no troba on alentir-se, que tendeix a l'arribada, i no al camí; s'hi precipita, accelera el ritme, i el cansament i la pressa injustificats s'apoderen del vianant, que ja no és del tot conscient de caminar, ni de per on camina. Tot és arribada. I la ciutat es deshabita una mica més a cada pas.

Exhaust, nerviós, desassossegat: aquesta primera nit a Barcelona l'he passada vomitant.

Com que a trenc d'alba ja s'havia vist al cel que avui, diumenge, no seria festiu, m'he aventurat a anar al Parc Güell, a primera hora de la tarda, preveient que no hi hauria gaire tràfec.

El trajecte des de casa, una habitació i mitja als afores de Gràcia, fins al turó ha estat una demostració de com han canviat els costums dels passejants. Ara, arribar-hi no té gens de mèrit, amb les escales mecàniques que hi ha a ple carrer. Una vista com la que es veu en arribar al cim de la Baixada de la Glòria, sense fatiga, no té tant de valor.

He recorregut el parc, desert. En arribar a la plaça, he pres un parell de cafès en una delirant cafeteria excavada en la roca, i amb Barcelona al fons, he començat a llegir *El temps retrobat* de Proust. Forma part dels meus estudis, però potser ja era inajornable enfrontar-me a *La recerca del temps perdut*. Ben aviat s'ha confirmat aquesta sospita.

En un parell de planes, la novel·la de Proust ha començat a exercir una mena de possessió sobre mi; aquell poder que arriba a tenir sobre un, només aquell que s'atreveix a dir, a cridar, allò que un mateix callava, feia oblit: la memòria de l'ésser més mudable estableix en ell una mena d'identitat i fa que no vulgui incomplir les promeses que recorda, encara que no les hagi contrasignades.

No em peneixo de cap, però tan de bo pogués oblidar les promeses fetes.

No necessito retrobar el temps perdut. Necessito retrobar la pèrdua.

